

LLIBRET – “Real” - Cantània 2025
Música de Xavier Pastrana
Text de Lluïcia Ramis

Índex

1. Obertura
2. Vera i Ernest
3. Què et passa, Ernest?
4. Repetició
5. Què passa aquí?
6. El rectangle
7. Metàfores
8. El cant de la veritat
9. Ostres, què ha passat aquí?
10. No tinguis por
11. Com vols que no tingui por?
12. Realitat i fantasia
13. Va, ho deixem per avui
14. Tres dies i tres nits
15. Aquí hi ha el llibre!
16. Bruixes
17. No tothom és igual
18. Conte contat

1. OBERTURA

Escenari a les fosques, s'il·lumina a poc a poc. Focus damunt Vera i Ernest, que comencen a vestir-se de superherois mentre narren com si fos un conte:

VERA

Això era i no era, comencen les rondalles.
Potser va ser així o potser no.
Tothom és i no és.

ERNEST

Hi havia una vegada, diuen els contes,
en un país llunyà,
fa molt i molt de temps.

VERA

Els animals protagonitzen faules.
I tothom coneix les llegendes.
Però, qui les va inventar?

ERNEST *(mira cap a dalt)*

Qui va crear els déus
que ens varen imaginar?

VERA

Vera vol dir confiança i veritat,

ERNEST

Ernest vol dir tenaç i lluitador.

VERA i ERNEST

Som els protagonistes i els herois
d'aquest videojoc emocionant.

VERA *(assenyala Ernest)*

Ell vol sortir a la realitat,

ERNEST *(assenyala Vera)*

per a ella tot és ficció.

VERA

O no són ficció els diners?
I la televisió?

VERA i ERNEST

I tot el que mou el món!

2. VERA I ERNEST

De sobte, Vera i Ernest s'adonen que els encalcen, i reprenen un joc que havien interromput. Corren per un escenari fantàstic. Han de saltar obstacles, ajupir-se, tenir mil ulls per possibles atacs. Ella branda una Buster Sword (l'espasa de la mort a Final Fantasy VII), i ell llança boles de foc (Mario Bros, Dragon Ball, Street Fighter). Riuen, s'ho passen bé.

VERA

Compte, Ernest! A la teva dreta!

ERNEST *(es gira ràpidament, esquiva el cop:)*

Corre, Vera, per aquí!

VERA *(segueix Ernest:)*

Que divertit!

ERNEST

És al·lucinant!

COR

Això era i no era,
la història de la Vera.
Temps era temps,
la història de l'Ernest.

Són perfectes, són valents.
Tots voldrien ser com ells.
Viuen en un món fantàstic,
no hi ha res que els faci fàstic.

Viuen en un món genial.
Maten monstres i no els fan mal.
Si la partida s'acaba,
tot comença altra vegada.

Això era i no era,
la història de la Vera.
Temps era temps,
la història de l'Ernest.

Temps era temps,
temps era temps.
Aquesta és la història
de la Vera i l'Ernest.

3. QUÈ ET PASSA, ERNEST?

Al cap d'una estona, Ernest alenteix el pas. Fa gestos menys enèrgics i ja no es diverteix tant. Mira al voltant com si tot li resultés massa familiar. Continua defensant-se, però desganat, de forma mecànica. Vera salta alegrement al seu costat com si res.

VERA

Què et passa, Ernest? Va, espavila!

ERNEST

És que... No et fa l'efecte que...?

VERA

Compte! Darrere teu!

Ernest es gira sense emoció, esquivava l'atac com si ja el veiés venir. Torna a mirar al voltant, desencisat.

ERNEST

Vera, em sembla que això ja ho he viscut abans. Ja hem estat aquí.

VERA

Però, què dius? Corre, que no vull perdre la partida.

Ernest manté un ritme baix, més pendent de l'escenari que del joc. Vera continua jugant, però preocupada pel comportament del seu germà, a qui intenta motivar.

VERA (impacient:)

Es pot saber què et passa? Estàs molt estrany!

ERNEST

No ho sé, és com si...

Vera el protegeix d'un cop.

VERA

Concentra't, va, que ens ataquen pertot arreu!

ERNEST

És que ja sé el que passarà. Ara sortirà un àlien d'allà.

Miren cap on assenyala Ernest.

ERNEST

Ho veus? Ara ens assetjarà un wendigo. Quieta! Eh, que no et detecti!

Es queden quiets i el wendigo passa de llarg.

ERNEST

Per allà apareixerà un necromorf. Dispara-li a les cames, que són el seu punt feble!

Vera dispara cap on indica Ernest. Ernest para de jugar, però Vera insisteix perquè continuï.

VERA (*com si li anés la vida:*)

Va, Ernest, no em deixis tota sola! Vull guanyar aquesta partida, i sense tu no puc! No t'hi capfiquis ni li donis tantes voltes! Mou-te, que no vull que ens matin! Hem de guanyar!

Ernest la segueix, desconcentrat. Acaba de descobrir que alguna cosa no encaixa, però no entén ben bé què és.

4. REPETICIÓ

ERNEST

De què va tot això?
Sempre passa el mateix
Sempre el mateix, sempre el mateix...

Una vegada i una altra,
i després una vegada més,
una vegada i una altra,
i després una vegada més.

Som aquí tots sols,
o hi ha algú que ens condueix?

COR

Tant se val (tant se val)
què és real, (què és real)
és igual.

ERNEST

Juguen amb nosaltres?
Només som personatges?
Som de debò?

O només una imatge,
només una imatge,
un dibuix, un miratge?

COR

Tant se val
és igual
som reals

ERNEST

Per poder arribar al final
d'aquesta gesta inquietant,
hauré de seguir jugant
nit i dia i l'endemà.

Una partida i una altra
i després una partida més,
una partida i una altra
i després una partida més,
per saber si és veritat
que allà hi ha la llibertat.

VERA

Estic ben segura que serà una gran aventura, Ernest!

COR I ERNEST

Tant se val
és igual
què és real,
és igual.
Tant se val.

COR

Tant se val
què és real!

5. QUÈ PASSA AQUÍ?

Ernest va cap a la dreta, però alguna cosa li impedeix continuar. Vera se'l mira amb la complicitat d'una germana gran en recordar el desengany que també va tenir ella fa un parell d'anys.

ERNEST

Què passa aquí?

Va cap a l'esquerra, i el mateix.

ERNEST

Quina cosa més estranya.

Mira a dalt, a baix. Està tancat dins un rectangle.

ERNEST

No puc sortir!

Vera, amb aire de suficiència, mentre intenta distreure'l perquè no es neguitegi:

VERA

Ai, Ernest, som aquí perquè ens encanta! O és que no t'agrada jugar? Mira quantes coses fantàstiques que ens envolten, totes les aventures que vivim! Aquest és el nostre món!

6. EL RECTANGLE

Mentre el cor canta, Vera i Ernest es fixen en la quantitat de rectangles que tenen a l'abast: el mòbil, la tablet, l'ordinador, el televisor, els llibres, la consola, fins i tot les finestres.

COR

Rectangle, rectangle, rectangle!
Rectangle, rectangle, rectangle!

Tot passa dins un rectangle.
Les sèries i els videojocs (rectangle, rectangle)
Les notícies i tik-tok (rectangle, rectangle)

Tothom mira el rectangle
De visita al dentista,
perden l'entorn de vista

Tothom mira el rectangle,
tothom mira el rectangle

Quan sopen i quan fan caca
Quan s'estiren a l'hamaca
Només miren el rectangle
Al carrer i en ser a casa.

Tothom mira el rectangle, (rectangle, rectangle...)

Les sèries!
Els videojocs!
A l'hamaca
Les notícies!
Quan fan caca!
Al carrer!
Al metro!
A casa!
Instagram!
Tik-tok!
Al súper!
Al cine!

...

Tot passa dins un rectangle.
Les sèries i els videojocs. (rectangle, rectangle)
Les notícies i tik-tok. (rectangle, rectangle)

Tothom mira el rectangle
De visita al dentista,
perden l'entorn de vista

Tothom mira el rectangle,
tothom mira el rectangle!

Quan sopen i quan fan caca
Quan s'estiren a l'hamaca
Només miren el rectangle
Al carrer i en ser a casa.
Tothom mira el rectangle!

Rectangle, rectangle...

ERNEST

Doncs a mi m'agradaria saber què hi ha més enllà del rectangle!

7. METÀFORES

Ernest se sent atrapat. Tampoc pot traspasar la 'paret' que el distancia del públic. Intenta empènyer la pantalla, intenta travessar-la amb boles de foc. Dedicat tots els esforços a sortir del rectangle, mentre Vera continua jugant –lluitant– i procura que no perdi la partida.

ERNEST

Vull traspasar els límits
Tenir pell de gallina
Menjar-me algú a petons
No fer peu a la piscina

Vull que em trenquin el cor
Que no em càpiga al pit
I quedar-me amb un pam de nas
I fer-me molt petit

VERA

Vols fer el mort a dins el mar
treure foc pels queixals
Tenir un nus a la gola
deixar algú glaçat

Vols quedar-te de pedra
I també sense paraules
Que se't faci la boca aigua

I que et bulli la sang
Que et bulli la sang.

ERNEST

Que em xiulin les orelles
I engreixar-me de content
Ficar els peus a la galleda
Perdre el cap completament

Vull que em trenquin el cor
Que no em càpiga al pit
I quedar-me amb un pam de nas
I fer-me molt petit

VERA

Tot això són metàfores.
La realitat és dura i fa mal.

Tot això són metàfores.
La realitat és dura i fa mal.

ERNEST

Doncs...

no vull tenir por
d'una esgarrapada
curar-me la ferida
amb aigua oxigenada
i que em passi de seguida
Així és la vida!

VERA

Tot això són metàfores.
La realitat és dura i fa mal
La realitat pot ser més greu.
També pot ser cruel.

ERNEST

Vull saber qui juga amb nosaltres
vull donar-los la mà
D'on venen, on són, què fan?
Vull anar-hi i conèixe'ls
vull tocar la realitat

Vera cedeix. Para el joc (pausa), es gira cap al cor i diu:

VERA

Aquí els tens.

Tots dos escolten quiets.

8. EL CANT DE LA VERITAT

COR

Som el cant de la veritat
dels qui no tenen veu.
Som el cant silenciós,
el cant silenciós
dels qui voldrien cridar.

Aquí la por és real,
aquí el dolor fa mal.
Hi ha monstres que m'empaiten
I no ho puc explicar
Perquè ningú em creurà.

Aquí el dolor fa mal,
aquí la por és real.
No he gosat molestar
Poso bona cara
Tot i estar espantat.

Som el cant de la veritat
dels qui no tenen veu.
Som el cant silenciós,
el cant silenciós
dels qui voldrien cridar.

Aquí el joc no és un joc,
aquí ens crema el foc,
quan surto a jugar,
em venen a insultar
i jo em vull amagar.

Aquí ens crema el foc.
Aquí el joc no és un joc.
Jo no sóc bona gent,
tothom diu que sóc dolent
i em sento malament.

Som el cant de la veritat
dels qui no tenen veu
Som el cant silenciós,
el cant silenciós
dels qui voldrien cridar.

Jo, que sóc tan petit,

ja he patit aquell neguit
de no tenir cap amic,
se'n riuen tots de mi.
Jo que sóc tan petit.

Som el cant de la veritat (Aquí la por és real)
dels qui no tenen veu (aquí el dolor fa mal)
Som el cant silenciós (aquí el joc no és un joc)
el cant silenciós (Aquí ens crema el foc.)
dels qui voldrien cridar.
Som el cant silenciós,
el cant silenciós,
dels qui voldrien cridar.

9. OSTRES, QUÈ HA PASSAT AQUÍ?

Vera i Ernest són en un escenari menys brillant. Ja no hi ha estímuls pertot arreu. Ernest s'arrauleix, mira al voltant espantat, s'ha tret el vestit de superheroï, Vera no.

ERNEST (*desconcertadíssim:*)

Ostres, què ha passat aquí? Jugàvem tranquil·lament com sempre, conqueríem nous mons plens de monstres, exploràvem espais misteriosos, ens saltàvem pantalles. Però tenia una impressió estranya com de repetir sempre el mateix. Llavors he vist que érem dins un rectangle, que tot passa dins un rectangle. He volgut saber què hi ha més enllà del rectangle, i he vist persones com nosaltres, que també són superheroï mentre juguen, però que, fora d'aquí, amaguen històries que no sap ningú. Històries que no han explicat mai. (*Tremola*) Ara tinc fred i em sento despullat. I quin silenci!

VERA (*resignada:*)

Sí, la veritat és que podria lluir més.

ERNEST

Què vols dir?

VERA

Que la pobra està molt deixada, poc cuidada, es nota que no la valoren i no hi tenen cura.

ERNEST (*no entén res:*)

A què et refereixes?

VERA

A la realitat.

ERNEST (*emprenyat:*)

Totes les germanes grans sou iguals! Sempre et poses estupenda per demostrar-me que saps més coses que jo! En comptes d'anar de llesta, ajuda'm, perquè estic molt perdut!

VERA

És que sempre m'estàs rebentant el joc!

ERNEST

No veus que no estic al mateix punt que tu?

VERA

Mira, ens ho estàvem passant bomba i de sobte... estàs irreconeixible! Ja t'he dit que tant se val què és real, però no em fas cas. Tot això que tant et preocupa no és important.

ERNEST

Per a mi sí que és important.

VERA

I ara què! Segur que perdrem per culpa teva!

ERNEST

No siguis injusta! Potser tu ja t'ho coneixes, però per a mi és nou.

Ernest toca els objectes, el terra, com si fos la primera vegada que ho fa:

ERNEST

I que dur que és tot!

VERA (*amb aires de superioritat:*)

No te'n fas una idea!

10. NO TINGUIS POR

ERNEST (*angoixat*)

Vera, on som?

VERA (*repel·lent*)

Hem saltat a l'altra banda. La realitat és això.

VERA

Ja t'he dit que la ficció era la millor opció. És la millor evasió.

ERNEST

Vera, tinc por!

COR

No tinguis por.

El que sents

és el cor

que batega d'emoció.

I el que sents

a la pell

és el fred

que et farà petar les dents.

Has posat els peus a terra,
quedes amb la boca oberta,
i si estires bé la mà,
tens el món sencer a tocar,
tens el món sencer a tocar,
tens el món sencer a tocar.

No tinguis por.
El que sents
són olors,
no n'hi ha
al videojoc.

I el que sents
dins el nas
és el pol·len
que et farà esternudar.

Has posat els peus a terra,
quedes amb la boca oberta,
i si estires la mà,
tens el món sencer a tocar,
tens el món sencer a tocar,
tens el món sencer a tocar.

O potser
el que sents
és només avorriment,
aquests sons poc estridents
i colors molt poc llampants.

El que sents
és el temps
que va a una altra velocitat.
No és que aquí sigui més lent,
és així de veritat.

No tinguis por,
el que sents és el cor
que batega d'emoció.
No tinguis por.
No tinguis por.

11. COM VOLS QUE NO TINGUI POR?

Ernest cerca la pantalla a les palpentos, però les mans no topen amb cap límit.

ERNEST

Com vols que no tingui por! Estic sentint massa coses alhora. El fred, la calor, el cor, una mena de nus a la gola. Tot això és molt gros, Vera! Vull tornar al videojoc!

Vera recupera els rectangles (el mòbil, l'ordinador, el llibre), s'acosta a Ernest i li mostra tot.

VERA

Ernest, estimat. Deixa que t'ho expliqui. Saps que et porto dos anys i tres mesos d'avantatge, i que moltes coses em passen abans que a tu. Crec que encara no has entès que realitat i fantasia venen a ser el mateix. La ficció serveix per explicar la realitat, i ho fa a través de la literatura, per exemple, o amb els còmics, o els videojocs. També pot fer-ho a través de les pel·lícules, o de poemes i de cançons. Tots expliquem les nostres vides mentre les vivim. El que passa és que no totes les realitats tenen la mateixa veu: n'hi ha que sonen més fortes i n'hi ha que són un xiuxiueig. Hi ha realitats que se silencien, fins i tot.

ERNEST

Uf, tot és molt confús. No sé si t'entenc. Què és real i què no?

VERA

Aquesta no és la qüestió.

ERNEST

Perquè tu ho diguis! Vera, per a tu tant se val! Però no tothom viu les coses igual.

VERA (recorda de sobte:)

Espera, hi havia un llibre que potser ens ajudaria.

ERNEST (sense escoltar-la:)

He de fer el meu recorregut, jo també.

VERA (es gira cap a ell:)

Ja et dic que més enllà d'això no hi ha res d'interessant, res que pagui la pena. Segueix-me i ja està. Deixa't anar! Gaudeix una mica! Va, que si no juguem és molt avorrit!

ERNEST (capficat:)

Al videojoc tot era molt clar: sabia on eren els límits, sabia el que havia de fer, sabia tot el que passaria. I m'agradava tenir-ho controlat. Malgrat que hi hagués monstres arreu, em sentia més protegit que aquí.

VERA (es treu el vestit de superheroïna, molesta:)

Però no deies que no volies tenir límits per poder fer el teu camí? No deies que volies moure't lliurement?

ERNEST

Estic fet un embolic.

12. REALITAT I FANTASIA

VERA

El meu estimat Ernest,
Crec que encara no has entès
que realitat i fantasia
venen a ser el mateix.

COR

Tant se val
què és real,
és igual.

VERA

Una sempre explica l'altra
I, si no, no existeix.

COR

Tant se val
què és real,
és igual.

VERA

No estem mai tots sols
a banda i banda del rectangle.
Som jugadors
i també som personatges.

COR

Tant se val
què és real,
és igual.

VERA

De vegades ens fa por
mirar el món cara a cara,
i per això cal la ficció
per parlar-ne adés i ara.

COR

Tant se val
què és real,
és igual (Tant se val què és real!)
és igual!

Les llegendes i les faules
no falsegen la veritat,
sinó que se'n distancien
per poder-nos-hi acostar. (Tant se val!)

VERA

Les llegendes i les faules
no falsegen la veritat,
sinó que se'n distancien
per poder-nos-hi acostar.

ERNEST

Llavors, què és veritat i què és mentida?

VERA

Doncs tot forma part de la vida!

COR

Tant se val
què és real,
és igual.

VERA

El meu estimat Ernest,
potser ara ja has entès
que realitat i fantasia
venen a ser el mateix.

COR

Tant se val
què és real,
és igual.

13. VA, HO DEIXEM PER AVUI

VERA

Va, ho deixem per avui. Ja n'hi ha prou. Estic cansada. Apaguem ja.

ERNEST (*intenta fer un moviment com per deslliurar-se d'alguna cosa, però hi ha un bloqueig en el gest i es queda congelat:*)

Sí, espera un moment, que...

VERA

Vinga, Ernest!

ERNEST

És que no puc sortir!

VERA

Pitja el botó i...

(*mentre Vera parla, s'adona que també està congelada*)

VERA

Ostres! Jo tampoc puc! Ens hem quedat en pausa!

Pitgen tots els botons del comandament, quiets, cada cop més nerviosos.

ERNEST (*espantat:*)

La mama sempre ho diu, que si juguem tant ens hi enganxarem!

VERA (*mentre intenta mantenir la calma*)

Però és una manera de parlar, una metàfora; com allò de tenir pell de gallina, o quedar-se de pedra, o quedar-se glaçat. Recordes?

ERNEST

Vols dir? Llavors, què passa? Per què no podem sortir d'aquí? Per què ens hem quedat congelats de debò?

Vera també s'espanta. Finalment, de tant toquejar el comandament, la situació es desbloqueja i cauen en terra. Vera i Ernest són a la seva habitació, amb el comandament del videojoc a les mans. Mentre s'incorporen, es freguen les cervicals i es refan una mica.

14. TRES DIES I TRES NITS

ERNEST

Uf, quin ensurt!

VERA (*fent-se la milhomes per dissimular que també s'ha espantat*)

Jo ja sabia que no passava res.

ERNEST (*una mica rebotat*)

Doncs jo no sé ni on sóc. Estic molt descol·locat.

VERA

Tres dies i tres nits
han passat com un sospir.
Hem estat entotsolats
i ens hem oblidat
fins i tot de dormir.

ERNEST

Els ulls em bullen, tinc mal de cap,
de mans i d'esquena, estic garratibat.

VERA

Hem estat a un altre món,
lluny de tot i de tothom.
I ara, quan anem a l'escola,

no es parlarà d'altra cosa.

I ens preguntarem els uns altres:
Què has fet tot aquest cap de setmana?
Jugar i jugar sense parar.

ERNEST

Al camp? Al bosc? A l'estació?

VERA

No! Tancats a l'habitació!

ERNEST

Hem matat monstres,
i descobert nous planetes
i ens han donat superpoders
amb un munt de bonus extra.

VERA

Jugàvem tots al mateix.
I això de poc ens serveix.

ERNEST

Què vols dir?

VERA

Que no tot és tan senzill.
La vida no és un videojoc
on passes nivells, saltes i disparees,
aconsegueixes skills
i l'únic que has de decidir
és si puges o si baixes.

ERNEST

Per què no?

VERA

Perquè és molt més que això!
No es tracta de guanyar o perdre.
Ni d'actuar sempre
d'una única manera.

ERNEST

Però si les vides són infinites!

VERA

Però les opcions són limitades.
I l'espai on ens movíem
no era més que una pantalla.

ERNEST

Que ens oculta i protegeix.

VERA

Escenifica i ens exhibeix.

ERNEST

I no fa tothom el mateix?

VERA

Potser sí,
però no tothom és igual
I el que a tu et fa gràcia,
a un altre pot fer-li mal.

ERNEST

Això és fatal!

VERA

El que cal
és parlar cara a cara.
Preguntar el que no sabem,
preguntar el que no entenem.

ERNEST

A qui? A Google? A Viquipèdia?

ERNEST

A la intel·ligència artificial?

VERA

Els uns, als altres,
És més natural.

Així veurem millor
que no hi ha una
única història,
ni una única versió
que sigui rodona.

ERNEST

I quina és la bona?
I quina és la bona?

15. AQUÍ HI HA EL LLIBRE!

Vera agafa el llibre que esmentava abans.

VERA

Aquí hi ha el llibre!

S'asseu i llegeix concentrada, comença a aclarir moltes coses que ja donava per sabudes.

VERA

Ah, és clar. Mmm... Ara ho entenc!

Li demana a Ernest que s'assegui amb ella:

VERA

Mira el que diu aquí: som el resultat del lloc on hem nascut i d'on vivim. També som el resultat de les coses que sentim i dels amics que tenim. I, fixa-t'hi: dels contes que ens expliquen!

ERNEST

Com que dels contes? Dels contes també? No són fantasia? No són tot mentida?

VERA

Sí, però de vegades creen realitats. Per exemple, aquí s'explica que, antigament, deien bruixes a les dones que vivien soles i eren independents.

ERNEST

Però les bruixes no existeixen!

VERA

És clar! Però si eres dona i no feies el que se suposava que havies de fer (formar una família, tenir un marit a qui obeir, posar-te guapa), si eres lliure i tenies inquietuds científiques i volies descobrir medicines, et deien bruixa. Així la gent tenia por de tu i et donava l'esquena i volien cremar-te a la foguera. Perquè es pensaven que tenies poders malignes.

ERNEST

Això és horrible!

VERA (*mostrant-li una altra pàgina:*)

I mira això! Sempre han fet el mateix amb tothom que és diferent! Han dit que són rates, o que són lladres, o que són paràsits, o que són malalts, o que són dolents! S'han dit moltes mentides sobre la procedència de la gent, i sobre les nostres creences i sobre el nostre color de pell. I sobre la nostra manera de ser. I s'han repetit tantes vegades, aquestes mentides, que al final molts se les han cregut, i han donat per bones aquestes mentides, com si fossin veritat.

16. BRUIXES

COR

Bruixes!

Bruixes...

Van dir que érem bruixes,

Rates!
Rates...
van dir que érem rates,
ens van dir criminals
que portàvem tots els mals.

Lladres!
Lladres...
Van dir que érem lladres,

Vàndals!
Vàndals...
Van dir que érem vàndals,
ens van dir animals,
bèsties que portàvem tots els mals.

Bruixes...
Lladres...
Rates...

Venim de realitats diferents
i de mentides, de mentides d'altres temps
sobre la nostra procedència
i el nostre color de pell,
sobre la nostra procedència
i el nostre color de pell.

Venim de realitats diferents
i de mentides, de mentides d'altres temps
sobre la nostra procedència
i el nostre color de pell,
sobre la nostra procedència
i el nostre color de pell.
sobre la nostra procedència
i el nostre color...

Bruixes!
Bruixes...
Van dir que érem bruixes,

Rates!
Rates...
van dir que érem rates,
ens van dir criminals
que portàvem tots els mals.

Lladres!
Lladres...
Van dir que érem lladres,

Vàndals!
Vàndals...
Van dir que érem vàndals,
ens van dir animals,
bèsties que portàvem tots els mals,
ens van dir bruixes i animals.

Som el resultat
d'un munt de relats.
I n'hi ha molts que no són certs.
Som el resultat
d'un munt de relats
i aixequem ben fort la veu
ben fort la veu,
ben fort la veu!

Som el cant de la veritat,
de les moltes realitats,
i alcem ben fort,
i alcem ben fort,
i alcem ben fort la veu,
la veu,
i alcem ben fort la veu!

17. NO TOTHOM ÉS IGUAL

ERNEST

No tothom és igual, ni ens agraden les mateixes coses! A mi m'agrada el menjar dolç i a tu el salat, tu et lledes d'hora i jo soc un dormilega, jo tinc el nas gros i tu petit.

VERA

Dins el videojoc sí que som tots iguals: som l'avatar que triem, som qui volem ser, som perfectes i som valents. Per això hi estem còmodes, perquè sabem el que hem de fer. Al videojoc no hem d'enfrontar-nos a les dificultats del món real, tan imprevisible. Ens sentim més protegits. Hi ha una pantalla que ens protegeix. Crec que...

ERNEST

Què creus?

VERA

Crec que els contes no són tan innocents, però sí que ho som els qui escoltem contes. Crec que els jocs tampoc són innocents, tot i que nosaltres sí que ho siguem.

ERNEST (*pensatiu:*)

No són només un joc.

VERA

Exacte. Perquè ens impedeixen veure les altres realitats, no ens permeten entendre-les. Cadascú està tan concentrat en allò que li agradaria ser, que no s'interessa pel que l'envolta. Cadascú vol guanyar la seva partida per passar a un altre joc que el mantingui entretingut, sense preocupar-se pels altres. La fantasia és la millor evasió, sí. Però ara veig que moltes d'aquestes fantasies són el resultat d'un munt de relats, i n'hi ha molts que no són certs. També hi ha molts relats, moltes històries, que s'amaguen per por. I fins que no s'expliquin, fins que no les expliquem, semblarà que no existeixen. Per això cal que aixequin ben fort la veu!

18. CONTE CONTAT

COR

I vet aquí un gat,
vet aquí un gos,
que aquest videojoc
ja s'ha fos.

Vet aquí un gos,
vet aquí un gat,
ara comença
la realitat.

I vet aquí un gat...

I vet aquí un gat,
vet aquí un gos,
que aquest videojoc
ja s'ha fos,
i vet aquí un gos,
vet aquí un gat,
ara comença
la realitat.

I vet aquí un gos...
I vet aquí un gat...

I tot això
és tan veritat
com si mai
no hagués passat.

I tot això
és tan veritat
com si mai
no hagués passat.

VERA

I vet aquí un gos,

i vet aquí un gat,
que aquest videojoc
ja s'ha acabat

ERNEST
Vet aquí un gos,
i vet aquí un gat,

VERA I ERNEST
i ara comença la realitat.

COR
Conte contat,
conte acabat

VERA I ERNEST
Tot el que hem dit
és veritat
i potser no ha passat.

TOTHOM
Tant se val
què és real,
és igual.
Tant se val,
és ben igual.